

Literarno stvaralaštvo

Ljubav sve podnosi

"Ljubav je vječna", tako bar neki kažu. Svi mi još od djetinjstva želimo upoznati ljubav svog života, princa na bijelom konju, ali nitko se ne zapita što je to ljubav ili zašto postoji. To je na neki način jako kompliciran osjećaj. Postoji li uopće prava ljubav? Postoji li ljubav na prvi pogled?

Mi smo ljubav osjetili već pri rođenju, to je bila roditeljska ljubav, ljubav ljudi od kojih smo naučili voljeti. Iako je ljubav kompliciran osjećaj, sretna sam što postoji. Vjerujem u pravu ljubav, vjerujem da postoji, samo je nije lako pronaći. U današnje je vrijeme puno lakše voljeti nego u prošlosti. U prošlosti roditelji su bili zaduženi za traženje muža/žene svome djetetu i gledalo se samo bogatstvo. Djecu se nije ništa pitalo, a roditelje nije bilo briga za njihovo mišljenje. Nekad je kod ljudi u dogovorenome braku postojala "ljubav na prvi pogled", ali ona je ishlapila kada su svoga budućeg partnera upoznali kao osobu. Ne vjerujem u ljubav na prvi pogled, ona je ista kao i suđenje knjige po koricama, gledanje vanjskog izgleda i ničeg više. Moje je mišljenje da čovjek ne može svoju ljubav pokazati poklonima već djelima, jer nekad su djela puno bolja od poklona.

Ljubav je nešto neprocjenjivo, nešto što svaka osoba osjeća, bila to roditeljska, prijateljska ili ljubav prema nekom posebnom. Ljubav je predivna i neprocjenjiva. S ljubavlju smo rođeni i s njom ćemo umrijeti jer ljubav je uistinu vječna.

Ema Sova, 8. d

Po dragomu kraju

Što je zavičaj? To nije samo mjesto gdje sam rođen, gdje živim, doživljavam svoje djetinjstvo i odrastanje. Zavičaj je za mene mnogo više od opisa mjesta i okoline, zavičaj je osjećaj ljubavi, osjećaj bliskosti i privrženosti svome dragom kraju, prostoru i dragim ljudima s kojima sam svaki dan u kontaktu i s kojima dijelim svakodnevne životne izazove i radosti. Poznata je uzrečica „Svuda je lijepo, ali kod kuće je najljepše“ što bi trebalo značiti da zavičaj predstavlja sliku cjelokupnog životnog okruženja koje poput mozaika upijamo u sebe cijeli život i zbog toga uvijek iznova osjećam posebnu sreću i zadovoljstvo kada se s puta vratim u svoj zavičaj, svoj Poljanec.

Mjesto Poljanec praktično je predgrađe grada Ludbrega, a spada u šire područje ludbreške Podravine. Kuće su smještene obostrano uz državnu cestu D-2 koja je vrlo prometna i bučna, stoga je sreća što živim u Ludbreškoj ulici u kojoj nema mnogo prometa te je mirnija i ugodnija za život. Živim u obiteljskoj kući koja ima veliku okućnicu s prostranim travnjakom, vrtom i oranicom gdje uzgajamo razne povrtnice i ratarske kulture te domaće životinje. Posebno volim ubrati i pojesti crvene i sočne plodove rane trešnje koja prva donosi plod u našem voćnjaku. S južne strane našeg posjeda prolazi željeznička pruga tako da često promatram prolazak vlakova, a ujutro me razbuđuju prodornim zvukom sirene. Kada je moj zavičaj, moj Poljanec najljepši, teško mi se odlučiti, ali ipak preferiram proljeće i jesen. Možda zato što se po cijelom dvorištu širi opojni miris voćaka i cvijeća u cvatnji. Volim kositi i uređivati travnati tepih našeg dvorišta, volim bosim nogama trčati po mekanom, zelenom travnjaku, a isti mi često služi za igru s prijateljima. U ljeti klasje pšenice brzo mijenja zelenu boju u žuto zlatnu i lagano treperi na vrućem vjetru. Jesen je posebna priča za sebe. Moj je zavičaj ukrašen jesenjim bojama lišća, a ljudi ubiru plodova svoga rada u vrtovima i na poljima. Priroda se sprema na završetak svog jednogodišnjeg života i dolazak zime. A zima, to je sasvim druga priča. Beskrajne lagane snježne pahuljice stvaraju u zraku i na tlu čarobnu kristalno bijelu bajku u iščekivanju novog proljeća i novog buđenja života. Moj zavičaj je prekrasan u svakom pogledu, u svakom godišnjem dobu i uspomene iz zavičaja, iz svog Poljanca, sasvim sigurno nosit ću u svom srcu i svojim mislima cijeli život.

Mjesto svog rođenja čovjek ne može birati, dok sve druge odluke u životu donosi na osnovu svojih potreba, želja ili spleta okolnosti. Ova moja ljubav prema zavičaju slična je ljubavi prema svojim roditeljima, baki i djedu i drugim članovima obitelji. Mi njih ne volimo zato što su bolji od drugih, nego zato što su naši najbliži srodnici. Slično je i sa zavičajem, on je najljepši i najdraži zato što u njemu živimo i zato što je sastavni dio naše prošlosti, sadašnjosti i budućnosti. Uskoro i meni slijedi odlazak u srednju školu pa na studij i ne mogu sa sigurnošću predvidjeti gdje ću u budućnosti živjeti i raditi, ali ono što sigurno znam je da ću do kraja svog života uvijek imati u svom srcu i mislima sjećanje i uspomene iz svog zavičaja i da ću se uvijek rado vraćati u svoj zavičaj, u svoj Poljanec.